

I

MOORDENAARS EN BONDGENOTEN

In Imardin heerste de misvatting dat magiërs de drukpers hadden uitgevonden. Door het enorme lawaai en de repeterende bewegingen leek de machine op een stuiptrekkend monster. Daardoor kon iemand die niet wist hoe drukpersen of magie werkten, gemakkelijk de indruk krijgen dat er een soort alchemie plaatsvond. Maar zolang iemand bereid was de raderen rond te draaien en de hefbomen te bedienen, was er geen magie vereist.

Cery had jaren geleden van Sonea gehoord hoe de zaak echt in elkaar zat. De uitvinder van de machine had het Gilde een model van het apparaat laten zien en het Gilde had het verwelkomd als een snelle en goedkope manier om boeken te kopiëren. De Huizen mochten gratis gebruikmaken van de drukker en zijn pers, en iedereen uit de andere klassen tegen een vergoeding. Het idee dat boekdrukkunst iets magisch was, werd aangemoedigd om te voorkomen dat anderen hun eigen handeltje zouden opzetten. Pas nadat mensen uit de lagere klasse toetraden tot het Gilde, werd de mythe doorgeprikt en begonnen er overal in de stad drukpersen te verschijnen.

De keerzijde hiervan, peinsde Cery, was dat de romantische avonturenroman heel populair was geworden. Kortgeleden was er een uitgekomen waarin een rijke erfgename werd bevrijd uit haar comfortabele, maar saaie leven door een jonge, knappe Dief. De gevechten, waarbij bijna altijd zwaarden werden gebruikt in plaats van messen, waren zo ongeloofwaardig dat het lachwekkend was. En de onderwereld werd bevolkt door veel te veel knappe mannen met onpraktische ideeën over eer en loyaliteit. Door de roman had een deel van de vrouwelijke inwoners van Imardin een beeld van de onderwereld gekregen dat ver bezijden de waarheid lag.

Natuurlijk had hij daar niets over gezegd tegen de vrouw die naast hem in bed lag. Sinds ze hem toestemming had gegeven om in haar kelder te verblijven, had ze hem elke nacht haar meest geliefde stukken uit

deze boeken voorgelezen. Cadia was geen rijke erfgename. *En ik ben geen flamboyante, knappe Dief.* Zij was eenzaam en verdrietig geweest na de dood van haar echtgenoot en het idee om een Dief in haar kelder te verstoppen, was een aangename afleiding.

En hij... Hij had bijna geen schuilplaatsen meer over.

Hij draaide zich om en keek naar haar. Ze lag te slapen en ademde zachtjes. Zou ze echt geloven dat hij een Dief was, of paste hij gewoon zo goed in haar droombeeld dat het haar niet kon schelen of het waar was of niet? Hij was niet de flamboyante jonge Dief uit de roman; hij had werkelijk niet het uithoudingsvermogen voor de avonturen die erin werden beschreven. Noch in bed, noch daarbuiten.

Ik word gammel. Ik kan niet eens de trap op lopen zonder hartkloppingen en ademmoed. We hebben te lang opgesloten gezeten in krappe schuilplaatsen en onvoldoende tijd besteed aan gevechtstraining.

In de andere kamer klonk een gedempte bons. Cery tilde zijn hoofd op en keek naar de deur. Waren Anyi en Gol wakker? Nu hij eenmaal wakker was, zou hij zelf voorlopig waarschijnlijk niet meer slapen. Als hij opgesloten zat, sliep hij altijd slecht.

Hij glipte uit bed, trok werktuiglijk zijn broek aan en pakte zijn jas. Terwijl hij zijn arm in een mouw liet glijden, reikte hij naar de deurknop en draaide die stilletjes om. Toen hij de deur openduwde, kwam Anyi in het zicht. Ze leunde over Gol heen en een mes glinsterde in het lamplicht, klaar om toe te steken. Van schrik en ongeloof voelde hij zijn hart overslaan.

‘Wat...?’ begon hij. Door dit geluid draaide Anyi zich om met de benijdenswaardige snelheid van de jeugd en keek naar hem.

Het was Anyi niet.

Net zo snel keerde de aandacht van de niet-Anyi terug naar Gol en het mes schoot naar beneden. Maar Gols handen kwamen omhoog om de pols van de moordenaar te grijpen en het mes tegen te houden. Gol schoot het bed uit. Op dat moment was Cery al door de deur heen, maar hij hield zijn pas in, want een nieuwe gedachte verdrong zijn voor-nemen om de vrouw tegen te houden.

Waar is Anyi?

Hij draaide zich om en zag een ander gevecht dat plaatsvond op het tweede geïmproviseerde bed. Alleen was het deze keer de indringer die tegen de matras werd gedrukt en de handen afweerde die een mes net boven zijn borst hielden. Cery voelde een gloed van trots voor zijn dochter. Ze moest op tijd wakker zijn geworden om de moordenaar te pakken en zijn aanval tegen hem te keren.

Maar haar gezicht was vertrokken tot een grimas vanwege de inspanning om het mes naar beneden te duwen. Ondanks de kleine gestalte van de moordenaar, waren de spieren van zijn polsen en nek goed ontwikkeld. Anyi zou deze wedstrijd van brute kracht niet winnen. Haar voordeel lag in haar snelheid. Hij deed een stap in haar richting.

‘Ga weg, Cery,’ riep Gol.

Dat verbrak Anyi’s concentratie en haar armen werden teruggeduwd. Snel schoot ze buiten het bereik van de moordenaar. Die sprong van het bed af, nam een gevechtshouding aan en trok een lang, dun mes uit zijn mouw. Maar hij ging niet op haar af. Zijn blik was op Cery gericht.

Cery wilde het gevecht echter niet aan Anyi en Gol overlaten. Misschien zou hij Gol op een dag aan zijn lot over moeten laten, maar vandaag nog niet. En zijn dochter zou hij nooit in de steek laten.

Werktuiglijk had hij zijn andere arm in de mouw van zijn jas laten glijden. Nu deed hij een stap achteruit en wendde angst voor, terwijl hij zijn handen in zijn jaszakken stak en ze in de polspandjes van zijn favoriete wapens wurmde: twee messen, waarvan de schede waren vastgenaaid aan de binnenkant van zijn zakken zodat de messen ontbloot en gevechtsklaar zouden zijn zodra Cery ze trok.

De moordenaar sprong in Cery’s richting en Anyi vloog op hem af. Cery ook. Dat had de man niet verwacht. Ook de twee messen niet die het zijne afweerden. Of het mes dat, goed gemikt, door het zachte vlees van zijn nek gleed. Verrast en verbijsterd verstijfde hij.

Cery dook weg voor de straal bloed terwijl Anyi haar mes terugtrok, het wapen uit de hand van de moordenaar sloeg en hem afmaakte met een steek in het hart.

Heel doeltreffend. Ik heb haar goed getraind.

Met behulp van Gol, natuurlijk. Cery draaide zich om en keek hoe het zijn vriend verging. Tot zijn opluchting zag hij de vrouwelijke moordenaar in een uitdijende poel van bloed op de vloer liggen.

Gol keek naar Cery en grinnikte. Hij ademde zwaar. *Ik ook*, besefte Cery. Anyi boog voorover en liet haar handen over de kleding en het haar van de mannelijke aanvaller glijden, daarna wreef ze haar vingers tegen elkaar.

‘Roet. Hij is door de schoorsteen in het huis hierboven gekomen.’ Ze keek met een schattende blik naar de oude stenen trap die naar de deur van de kelder verdieping leidde.

Cery’s stemming betrok. Hoe het paar ook naar binnen was gekomen, of hen had gevonden, dit was niet langer een veilige schuilplaats. Boos keek hij neer op de dode moordenaars en dacht aan de paar laatste men-

sen die hij om hulp kon vragen, en hoe ze die konden bereiken.

In de deuropening achter zich hoorde hij iemands adem stokken. Hij draaide zich om en zag Cadia, slechts gehuld in een laken, met grote ogen naar de dode moordenaars staren. Ze huiverde, maar toen ze naar hem keek, veranderde haar ontzetting in teleurstelling.

‘Ik neem aan dat je niet nog een nacht zult blijven?’

Cery schudde zijn hoofd. ‘Sorry voor de troep.’

Met een grimas keek ze naar het bloed en de lichamen, daarna tuurde ze fronsend naar het plafond. Cery had niets gehoord, maar Anyi had op hetzelfde moment haar hoofd opgetild. Ze wisselden bezorgde blikken, maar wilden niets zeggen tenzij hun achterdocht terecht bleek te zijn.

Hij hoorde een zacht gekraak, gedempt door de vloerplanken boven hen.

Zo stil mogelijk pakten Anyi en Gol hun schoenen, tassen en lampen en volgden Cery de andere kamer in. Ze sloten de deur achter zich, tilde een oude kast op en zetten die ervoor.

Cadia bleef midden in de kamer staan, zuchtte en liet het laken vallen zodat ze zich kon aankleden. Zowel Anyi als Gol draaide haar snel de rug toe.

‘Wat moet ik doen?’ fluisterde Cadia tegen Cery.

Peinzend pakte hij de rest van zijn kleren en Cadia’s lamp. ‘Volg ons.’

Ze leek eerder beroerd dan opgewonden toen ze door het luik glipten dat naar de oude Dievenweg leidde. De gangen hier lagen vol puin en ze waren niet echt veilig. Dit deel van het ondergrondse netwerk was afgesneden van de rest toen de koning een nabijgelegen weg opnieuw had laten bebouwen. De huisjes van de oude sloppenwijk waren allemaal vervangen door nieuwe woningen. Hoewel het niet echt binnen de grenzen van zijn territorium lag, had Cery een oude tunnelgraver betaald om een nieuwe doorgang te delven. Hij had er echter voor gezorgd dat de oude gangen nog steeds verlaten leken, zodat niemand in de verleiding zou komen ze te gebruiken als ze werden teruggevonden. Het was een handige plek geweest om dingen te verstoppen, zoals gestolen goederen en, als het niet anders kon, een lijk.

Maar hij was nooit van plan geweest zichzelf hier te verbergen. Cadia bekeek de tunnel vol puin met een mengeling van ontzetting en nieuwsgierigheid. Cery gaf haar de lamp en wees in een bepaalde richting.

‘Over ongeveer honderd passen zul je hoog in de linkerwand een rooster zien. Er zitten groeven in de wand om je te helpen bij het klimmen, en het rooster gaat naar binnen open. Ga naar je burens en vertel

ze dat er inbrekers in je huis zitten. Als ze de lichamen vinden, zeg dan dat dit de inbrekers zijn en suggereer dat ze onderling ruzie hebben gekregen.'

'En als ze die niet vinden?'

'Sleep de lijken de gang in en laat niemand in de kelder tot alle geuren zijn verdwenen.'

Ze zag er nog ongeruster uit, maar knikte en rechtte haar rug. Een vlaag van genegenheid schoot door hem heen omdat ze zo dapper was en hij hoopte dat ze verder geen moordenaars zou tegenkomen, of op een andere manier gestraft zou worden omdat ze hem had geholpen. Hij ging dicht bij haar staan en kuste haar nadrukkelijk.

'Dank je,' zei hij zacht. 'Het was me een genoegen.'

Ze glimlachte, haar ogen sprankelden even.

'Wees voorzichtig,' zei ze tegen hem.

'Ben ik altijd. Ga nu maar.'

Snel liep ze weg. Hij kon niet blijven staan om haar na te kijken; dat was te gevaarlijk. Gol liep naar voren en nam de leiding bij het lopen door de afbrokkelende tunnels, terwijl Anyi in de achterhoede bleef. Na enkele ogenblikken hoorden ze een klap achter zich. Cery stopte en keek achterom.

'Cadia?' mompelde Gol. 'Het rooster dat achter haar dichtslaat terwijl zij de straat op klimt?'

'Dan draagt dat geluid wel erg ver,' zei Cery.

'Dat was niet het geluid van een rooster tegen steen,' fluisterde Anyi. 'Het was... iets van hout.'

Er volgde een gerommel. Het geluid van vallende bakstenen en rotsblokken. Cery voelde een huivering over zijn rug lopen. 'Ga verder. Snel. Maar zonder geluid.'

Gol hield zijn lamp hoog voor zich uit, maar met zoveel troep op de bodem van de tunnel konden ze slechts af en toe op een sukkeldrafje lopen. Herhaaldelijk verbeet Cery een vloek. Nu betreurde hij het dat hij niet een beetje beter had opgeruimd. Nadat ze door een recht stuk tunnel waren gesjokt, vloekte Gol opeens en hij kwam slippend tot stilstand. Cery keek over de schouder van de grote man en zag dat het dak voor hen kortgeleden was ingestort, zodat hun pad doodliep. Vliegenvlug draaide hij zich om en ze snelden terug naar de laatste kruising die ze waren gepasseerd.

Anyi zuchtte toen ze de hoek omsloegen. 'We laten sporen na.'

En inderdaad, ook Cery zag voetstappen in het stof. De hoop dat de achtervolgers hun sporen zouden volgen naar het doodlopende stuk,

vervloog toen hij beseftte dat de sporen van Gol aan de zijkant van de tunnel meer dan voldoende aanwijzing gaven dat ze op hun schreden waren teruggekeerd.

Maar als er zich een mogelijkheid voordoet om valse sporen te maken...

Dat gebeurde echter niet. Opluchting golfde door hem heen toen ze eindelijk de tunnel bereikten die de verbinding vormde met het belangrijkste stuk van de Dievenweg. Opnieuw betreurde hij het dat hij geen voorbereidingen had getroffen voor de situatie waarin hij zich nu bevond: hij had de ingang naar de geïsoleerde tunnels wel verborgen, maar geen poging gedaan de uitgang te verbergen voor iemand die de tunnels van binnenuit onderzocht.

Zodra de deur achter hen was gesloten, keken ze om zich heen naar de schonere, beter onderhouden tunnel waarin ze nu stonden. Er was echter niets waarmee ze de deur konden afgrendelen om te voorkomen dat hun achtervolgers de oude tunnels ook zouden verlaten.

‘Waarheen?’ vroeg Gol.

‘Naar het zuidoosten.’

Ze kwamen nu sneller vooruit en schermden de lampen af, zodat er slechts smalle straaltjes licht op de weg schenen. Vroeger zou Cery in het donker hebben gereisd, maar hij had verhalen gehoord dat niet alleen andere Dieven tegenwoordig valstrikken zetten om hun territoria te beschermen, maar ook ondernemende rovers, en de mysterieuze Slonzen. Desondanks was het tempo van Gol gevaarlijk hoog en Cery maakte zich zorgen dat zijn vriend niet in staat zou zijn een mogelijk gevaar te ontwijken.

Al snel begon Cery te hijgen; zijn borst deed pijn en zijn benen werden onvast. Gol rende een stukje vooruit, maar na een poosje ging hij langzamer lopen en hij keek achterom. Opeens bleef hij staan om op Cery te wachten, maar zijn frons verdween niet en hij kwam niet in beweging toen Cery hem inhaalde.

‘Waar is Anyi?’

Cery’s hart sloeg pijnlijk over. Vliegenvlug draaide hij zich om, maar hij zag slechts duisternis achter zich.

‘Ik ben hier,’ zei een stem zacht, daarna klonken haar gedempte voetstappen voor haar uit in het duister. ‘Ik ben blijven staan om te luisteren of onze achtervolgers nog achter ons aan zitten.’ Haar gezicht stond grimmig. ‘Dat zitten ze. En het zijn er meer dan één.’ Ze wuifde met haar hand terwijl ze dichterbij snelde. ‘Loop door. Ze zijn niet ver achter ons.’

Cery rende achter Gol aan. De grote man nam een nog hoger tempo

aan. Hij koos een zigzagroute, maar ze konden hun achtervolgers niet afschudden – wat erop wees dat die de tunnels net zo goed kenden als hij en Cery. Gol kwam in de buurt van de tunnels van het Gilde, maar wie er ook achter hen aan zaten; ze waren duidelijk niet bang genoeg voor de magiërs om hun prooi te laten ontsnappen.

Ze waren nu vlak bij Cery's geheime ingang naar de tunnels onder het Gilde. *Daar zullen ze me niet durven volgen.* Tenzij ze niet weten waar die tunnels heen leiden. *Als ze ons wel volgen, zullen ze ontdekken dat het Gilde zijn ondergrondse tunnels niet bewaakt.* En dat betekende dat ook Skellin erachter zou komen. *Dan zal ik niet alleen nooit meer kunnen ontsnappen via die route, maar zal ik het Gilde moeten waarschuwen. Ze zullen de tunnels volstorten en dan zal onze veiligste route naar Sonea en Lilia verdwenen zijn.*

Hij beschouwde de tunnels onder het Gilde als een laatste ontsnapingsmogelijkheid. Als er enig ander alternatief was...

Op ongeveer twintig passen afstand van de ingang naar de tunnels van het Gilde klonk er een geluid achter hen dat bevestigde dat de moordenaars dichtbij waren. Te dichtbij – er zou geen tijd zijn om de geheime deur open te maken voordat ze hen inhaalden. Toen Gol langzamer ging lopen en achteromkeek naar Cery – met zijn wenkbrouwen zijgend en vragend opgetrokken – glipte Cery langs hem heen en ging hen voor in een nieuwe richting.

Hij had geen andere keus. Maar deze route was gevaarlijker. Misschien zelfs nog riskanter dan het gevaar waarvoor zij vluchtten. Maar in ieder geval zouden hun achtervolgers in hetzelfde gevaar verkeren, als ze hen al durfden volgen.

Gol, die doorkreeg wat Cery van plan was, vloekte binnensmonds. Maar hij maakte geen tegenwerpingen. Hij greep Cery's arm om hem af te remmen en nam opnieuw de leiding.

'Krankzinnig,' mompelde hij en snelde naar Slonzenstad.

Meer dan tien jaar geleden – bijna twintig – hadden tientallen straat-schooiertjes een schuilplaats gezocht in de tunnels nadat hun buurt was gesloopt. Ze werden al snel het onderwerp van enge verhalen die in bolhuizen de ronde deden en die tegen stoute kinderen werden verteld. Er werd gezegd dat de Slonzen zich nooit buiten waagden als de zon scheen, en pas 's nachts bovengronds kwamen via riolen en kelders om eten te stelen en mensen streken te leveren. Sommigen geloofden dat ze waren veranderd in spichtige, bleke wezens met enorme ogen waardoor ze in het donker konden zien. Anderen zeiden dat ze er net zo uitzagen als andere straatschooiers, tot ze hun monden opendeden en lan-

ge hoektanden onthulden. Maar iedereen was het erover eens: het betreden van het territorium van de Slonzen stond gelijk aan je doodvonnis tekenen. Van tijd tot tijd probeerde iemand het uit. De meesten kwamen nooit terug, maar enkelen waren weer naar buiten gekropen, bloedend uit steekwonden die hun waren toegebracht door zwijgende, onzichtbare aanvallers in het duister.

De lokale bevolking legde geschenken buiten, in de hoop zo te voorkomen dat de Slonzen hun huizen van onderaf zouden binnendringen. Cery, wiens territorium dat van de Slonzen deels overlapte, had geregeld dat iemand om de paar dagen eten in de tunnels legde met op de zak een beeltenis van zijn naamgenoot; het kleine knaagdier ceryni.

Het was al een tijdje geleden dat hij voor het laatst had gecontroleerd of dit nog steeds gebeurde. *Als dat niet zo is, zal ik waarschijnlijk geen kans krijgen om mijn handlanger voor zijn nalatigheid te straffen.*

Al snel zag hij de merktekens die waarschuwden dat ze het territorium van de Slonzen betraden. Daarna zag hij ze niet meer. Hij kon Anyi's snelle ademhaling achter zich horen. Hadden de moordenaars het aangedurfd om hen te volgen?

'Niet doen,' hijgde Anyi toen hij langzamer ging rennen om over zijn schouder te kijken. 'Ze zitten... vlak... achter... ons.'

Hij had niet voldoende lucht om te vloeken; zijn adem ging schurend zijn longen in en uit. Zijn hele lichaam deed pijn en zijn benen wankelden terwijl hij ze forceerde om verder te rennen. Hij dwong zichzelf te denken aan het gevaar waarin Anyi verkeerde. Zij zou als eerste door de moordenaars worden gedood als die hen inhaalden. Dat kon hij niet laten gebeuren.

Iets greep zijn enkels en hij viel voorover.

De grond was niet zo plat of hard als hij had verwacht, maar kwam omhoog en rolde heen en weer, en er klonken gedempte vloeken. Hij lag boven op Gol – die nu onzichtbaar was in de volledige duisternis; de lamp was uitgegaan. Cery liet zich opzij rollen.

'Wees stil,' fluisterde een stem.

'Hou je mond, Gol,' beval Cery. Gol zweeg.

Achter hen in de tunnel klonken steeds luider wordende voetstappen. Bewegende lichten verschenen, getemperd door een gordijn van grof geweven stof dat Cery niet eerder had opgemerkt. *Dat moet zijn neergelaten nadat wij eronderdoor waren.* De voetstappen remden af en stopten. Een geluid kwam uit een andere richting – meer haastige voetstappen. De lichten draaiden weg terwijl de dragers hun achtervolging voortzetten.

Na een lange stilte hoorde hij aan verschillende kanten mensen zuch-

ten. Het besef dat hij omsingeld was door meerdere mensen, deed een huivering over Cery's rug lopen. Er verscheen een smalle straal licht. Een van de lampen. Die werd vastgehouden door een onbekende.

Cery keek op naar een jongeman, die terug staarde.

'Wie?' vroeg de man.

'Ceryni van het Noorderkwartier.'

'En die?'

'Mijn lijfwachten.'

De wenkbrauwen van de man schoten omhoog, daarna knikte hij. Hij draaide zich om naar de anderen. Cery keek om zich heen en zag zes andere jongemannen, twee van hen zaten boven op Gol. Anyi stond gehurkt in een vechthouding en hield in beide handen een mes. De twee jongemannen aan weerszijden naast haar bleven op veilige afstand, maar ze zagen eruit alsof ze bereid waren een messteek te riskeren als hun leider ze de opdracht gaf haar aan te vallen.

'Stop ze weg, Anyi,' zei Cery.

Zonder haar ogen van haar belagers af te wenden, gehoorzaamde ze. Na een knikje van de leider klommen de twee mannen van Gol af, die kreunde van opluchting. Cery ging staan, draaide zich weer om naar de leider en rechtte zijn schouders.

'We zoeken een veilige doorgang.'

De mondhoeken van de jongeman gingen omhoog in een vluchtig glimlachje. 'Die bestaat niet tegenwoordig.' Hij wees met een duim naar zijn borst. 'Wen.' Daarna draaide hij zich om naar de anderen. 'Zijn naam ken ik. Iemand die eten achterlaat. Wat doen we?'

Ze wisselden blikken en mompelden: 'Doden? Vrijlaten?' Maar Wen schudde zijn hoofd. Pas nadat iemand 'Worm?' zei, keek hij bedachtzaam en knikte. 'Worm,' reageerde hij beslist. Dit resulteerde op de een of andere manier in knikjes, maar of die aanvaarding betekenden of instemming, was Cery niet duidelijk.

Wen richtte zich tot Cery. 'Jullie komen allemaal met ons mee. We brengen jullie naar Worm.' Hij gaf Gol zijn lamp terug en keek naar een van de mannen die boven op de grote man hadden gezeten. 'Ga Worm waarschuwen.'

Op een draffe verdween de jongeman in de duisternis achter Wen. Toen Wen zich omdraaide om erachteraan te lopen, stak Anyi haar hand uit en pakte haar lamp terug van de jongen die hem vasthield. Twee van de jongens snelden naar voren om zich bij hun leider te voegen en de rest stelde zich op in de achterhoede.

Niemand sprak onder het lopen. In het begin voelde Cery een enor-

me opluchting dat hij niet meer hoefde te rennen, hoewel zijn benen nog wankel waren en zijn hart nog steeds te snel klopte. Gol leek net zo uitgeput als hij, zag hij. Toen hij zich wat beter voelde, begon hij zich opnieuw zorgen te maken. Hij had nooit gehoord dat iemand een Slons had ontmoet die Worm heette. Tenzij... *Tenzij Worm niet echt een man is, maar iets waaraan ze indringers voeren.*

Hou op, beval hij zichzelf. Als ze ons wilden doden, hadden ze ons niet verborgen voor onze achtervolgers. Ze hebben ons niet neergestoken in het donker of ons naar een doodlopend stuk gebracht.

Nadat ze nog een tijdje verder hadden gelopen, sprak een stem in het duister voor hen en Wen gromde een antwoord. Al snel stapte een man in de lichtkring en de groep bleef stilstaan. Hij staaarde Cery doordringend aan en knikte.

‘Jij bent Ceryni,’ zei hij en stak een hand uit. ‘Ik ben Worm.’

Cery voelde zich onzeker over wat dit gebaar betekende, maar stak ook zijn hand uit. Worm pakte die een ogenblik vast, liet los en knikte. ‘Kom met mij mee.’

De tocht werd voortgezet. Cery merkte dat de lucht vochtig werd en van tijd tot tijd klonk het geluid van stromend water in een zijtunnel, of achter de wanden. Toen ze een enorme ruimte vol stromend water binnengingen, werd alles duidelijk.

Een woud van pilaren omringde hen, die allemaal uitwaaierden en bakstenen bogen vormden die op elkaar aansloten. Het hele netwerk vormde een laag plafond dat eruitzag als hangende stof of het spinnenweb van een *faen*. Eronder lag geen vloer, maar het weerspiegelende oppervlak van water. Hun gids liep nu over iets wat de bovenkant van een dikke muur bleek te zijn. Aan beide zijden stroomde water. Het was te donker om te zien hoe diep het was.

Gelukkelig was het pad droog en helemaal niet glibberig. Met een blik achterom zag Cery dat het water in tunnels vloeiende die, te oordelen naar het schuine plafond, zelfs nog dieper onder de stad afdaalden. Aan weerskanten van hem zag hij de bovenkant van andere muren, maar die waren te ver weg om springend te bereiken. De enige verlichting kwam van de lampen die zij droegen.

Het water zelf was verrassend vrij van drijvende troep. Er kwam alleen af en toe een vettige vlek voorbij, die voornamelijk rook naar zeep en geurstoffen. Op de wanden waren echter schimmelplekken te zien en er hing een ongezonde vochtigheid in de lucht.

Voor hen verscheen een verzameling lichten en Cery kon al snel een of ander groot platform zien dat twee van de muren met elkaar verbond.

Er zaten meerdere mensen op en een zacht gemurmel van stemmen klonk door de enorme ruimte. Achter het platform zag Cery donkere cirkels in een lichter gedeelte en uiteindelijk kon hij voldoende details onderscheiden om te zien dat het hoger gelegen tunnels waren, waaruit water stroomde in de enorme, ondergrondse poel.

Achter Worm aan liepen ze het platform op, dat kraakte onder hun voeten. Cery keek naar de mensen en zag dat niemand ouder was dan halverwege de twintig. Twee van de jonge vrouwen zoogden baby's en een kleuter was met een touw vastgebonden aan de dichtstbijzijnde pilaar, waarschijnlijk om ervoor te zorgen dat hij niet van het platform viel en in het water belandde. Iedereen staarde met grote, nieuwsgierige ogen naar Cery, Gol en Anyi, maar niemand zei iets.

Worm wierp een blik op Cery en wees naar de afvoerkanalen.

‘Die komen uit de baden van het Gilde,’ zei hij. ‘Verder naar het zuiden zijn het rioolpijpen en die in het noorden zijn zowel van het riool als afvoerkanalen van de keukens. Maar hier is het water schoner.’

Cery knikte. Het was geen slechte plek om je te vestigen, als je het niet erg vond om onder de grond te zitten en onafgebroken omringd te zijn door vochtigheid. Toen hij om zich heen keek, zag hij andere platforms, waarop meer Slonzen zaten, en smalle bruggen die deze met elkaar verbonden.

‘Ik wist niet dat dit hier was,’ bekende hij.

‘Recht onder je neus.’ Worm glimlachte en Cery beseftte hoezeer de man gelijk had. Dit deel van het territorium van de Slonzen bevond zich onder Cery's eigen terrein. Hij draaide zich om en keek hem aan.

‘Jouw mensen hebben ons verborgen voor kerels die ons wilden doden,’ zei hij. ‘Bedankt. Ik zou nooit hier binnengedrongen zijn als ik een andere keus had gehad.’

Worm hield zijn hoofd schuin. ‘Niet de tunnels van het Gilde?’

Dus hij weet dat ik daar toegang toe heb. Cery schudde zijn hoofd. ‘Dan had mijn vijand die ook gezien. En dan had ik het Gilde moeten waarschuwen, en ik vermoed dat ik het niet prettig zou vinden wat de magiërs vervolgens met de tunnels zouden doen. Ik neem aan dat jij ook niet graag wilt dat ze hier komen rondneuzen.’

De man trok zijn wenkbrauwen op. ‘Nee.’ Hij haalde zijn schouders op en zuchtte. ‘Als wij jou hadden laten vinden door degene die de jagers achter je aan stuurde, dan had hij ons ook gevonden. Zodra hij jouw eigendommen heeft gestolen, is er niets wat hem tegenhoudt om zich ook die van ons toe te eigenen.’

Nadenkend keek Cery Worm aan. De Slonzen waren veel beter op

de hoogte van wat er gebeurde in de wereld daarboven dan hij had verwacht. En ze hadden gelijk over Skellin. Zodra hij de macht had over Cery's territorium, zou hij ook de Slonzen willen onderwerpen.

'Skellin of ik. Jullie hebben niet veel keus,' zei Cery.

Met een somber gezicht schudde Worm zijn hoofd. 'Hij zal ons niet met rust laten, zoals jij.' Hij knikte in de richting van de tunnels. 'Hij zal die willen bezitten, omdat hij hunkert naar datgene waar ze naartoe leiden.'

Het Gilde. Cery huiverde. Maakte de leider van de Slonzen een slimme veronderstelling, of was hij tot in detail op de hoogte van Skellin's plannen? Hij opende zijn mond om dit te vragen, maar Worm draaide zich om en staaarde hem aan.

'Ik laat jou dit zien zodat je op de hoogte bent. Maar je kunt niet blijven,' zei hij. 'We zullen je naar een veilige plek brengen, maar dat is alles.'

Cery knikte. 'Dat is meer dan ik hoopte,' antwoordde hij en hij legde al zijn dankbaarheid in zijn stem.

'Als je terug moet komen, noem dan mijn naam, dan blijf je leven. Maar we zullen je opnieuw naar buiten brengen.'

'Ik begrijp het.'

Worm hield Cery's blik een ogenblik vast en knikte. 'Waar wil je heen?'

Cery keek naar Anyi en Gol. Zijn dochter keek angstig en Gol zag er bleek en uitgeput uit. Waar konden ze heen? Ze hadden nog maar weinig wederdiensten te goed en er was geen veilige plek die ze gemakkelijk konden bereiken. Geen bondgenoten die ze konden vertrouwen, of die ze niet in gevaar zouden brengen. *Op één na.* Cery draaide zich weer om naar Worm.

'Breng ons terug naar de plek waar we vandaan kwamen.'

De man zei iets tegen de jongelingen die Cery en zijn metgezellen hadden gered, en maakte een gebaar dat Cery hen moest volgen. Daarna liep hij weg zonder afscheid te nemen. Cery nam aan dat dit de gewoonte was onder Slonzen en draaide zich ook om.

De terugreis uit het territorium van de Slonzen verliep langzamer en daar was Cery blij om. Nu de angst en opluchting waren weggeëbd, merkte hij hoe moe hij was, en een hopeloos gevoel bekreep hem. Gol sleepte ook met zijn voeten. In ieder geval had Anyi het voordeel van een jeugdig uithoudingsvermogen. Toen Cery de wanden om hen heen begon te herkennen, verdwenen de Slonzen in de duisternis. De lamp die Cery droeg, sputterde en doofde uit omdat de olie op was. Gol pro-

testeerde niet toen Cery zijn lamp pakte en hen voorging naar de ingang van de tunnels onder het Gilde.

Nadat ze erdoor waren geglipt en de deur achter hen weer was gesloten, voelde Cery de angst en spanning van zich af glijden. Eindelijk waren ze veilig. Hij draaide zich om naar Anyi.

‘En waar is die kamer waar jij en Lilia elkaar ontmoeten?’

Ze pakte de lamp en leidde hem en Gol door de lange, rechte tunnel. Na een afslag bereikten ze een verzameling kamers die met elkaar waren verbonden door kronkelende gangen. Een onwelkome herinnering kwam terug; dat hij was opgesloten in het duister door heer Fergun. Cery huiverde. Maar deze kamers waren anders: ouder, en het leek alsof ze doelbewust wanordelijk waren uitgegraven. Anyi bracht hen naar een kamer die vrij was gemaakt van stof en waar een paar kleine houten kratten stonden als meubilair met een stapel versleten kussens om op te zitten. Aan één kant bevond zich een schoorsteen van bakstenen. Ze zette de lamp neer en stak een paar kaarsen aan in alkoven die in de wanden waren uitgehouwen.

‘Dit is onze kamer,’ zei ze. ‘Ik had wel meer meubels hierheen willen brengen, maar ik kon niets groots dragen en ik wilde geen aandacht trekken.’

‘Geen bedden.’ Kreunend ging Gol op een van de kratten zitten. Cery glimlachte naar zijn oude vriend.

‘Maak je geen zorgen. We vinden er wel wat op.’

Maar Gols vertrokken gezicht ontspande niet. Cery fronste zijn voorhoofd toen hij zag dat Gols handen onder zijn hemd tegen zijn zij waren gedrukt. Toen zag hij de donkere vlek die glinsterde in het kaarslicht.

‘Gol...?’

De grote man sloot zijn ogen en slingerde.

‘Gol!’ riep Anyi, en ze was even snel naast hem als Cery. Ze ving Gol op voordat hij van de krat af kon vallen. Anyi trok kussens dichterbij.

‘Ga liggen,’ beval ze. ‘Laat me eens kijken.’

Cery kon niets zeggen; zijn hoofd en keel waren verstijfd van angst. De moordenaar moest Gol hebben gestoken tijdens het gevecht, of misschien al voordat hij wakker werd. Misschien was Cery de kamer pas binnengekomen toen Gol de tweede steek tegenhield.

Anyi dwong Gol van de krat af te komen en op de kussens te gaan liggen. Ze trok zijn hand weg en schoof het hemd terug zodat een kleine wond in zijn buik zichtbaar werd, waar langzaam bloed uit druppelde.

‘Al die tijd.’ Cery schudde zijn hoofd. ‘Waarom heb je niets gezegd?’

‘Het was niet zo erg.’ Gol haalde zijn schouders op en kromp ineen. ‘Begon pas pijn te doen toen we met Worm praatten.’

‘Ik wed dat het nu wel pijn doet,’ zei Anyi. ‘Hoe diep denk je dat het is?’

‘Niet diep. Ik weet het niet.’ Gol hoestte van pijn.

‘Dit kan erger zijn dan het lijkt.’ Anyi ging rechtop zitten en keek op naar Cery. ‘Ik zal Lilia halen.’

‘Nee...’ protesteerde Gol.

‘We verlieten Cadia’s huis maar een paar uur voordat het ochtend werd,’ zei Cery tegen haar. ‘Lilia is misschien al op de universiteit.’

Anyi knikte. ‘Misschien. Er is maar één manier om daarachter te komen.’ Vragend trok ze een wenkbrauw op.

‘Ga,’ zei Cery tegen haar.

Ze pakte zijn hand en drukte die op de wond. Gol kreunde.

‘Houd er druk op en...’

‘Ik weet wat ik moet doen,’ verzekerde Cery haar. ‘En als Lilia er niet is, neem dan in ieder geval iets schoons mee om als verband te gebruiken.’

‘Dat zal ik doen,’ zei ze en ze pakte de lamp.

Daarna was ze verdwenen, haar voetstappen stierven weg terwijl ze de duisternis in snelde.